

ЗЕМУНСКИ ГЛАСНИК.

Земунски Гласник излази Недељом у јутру. Цена му је годишња 5 флоринти у банкнотама заједно с поштарином или достављањем у кућу. За предбројнице у Србији стане лист овај дукат цесарски с поштарином. За Босну, Херцеговину и Стару Србију 60 гроша турских, ван турске поштарине, коју предбројници сами имају плаћати.

Број 11.

Предплату на Земунски Гласник прима из Аустрије Сопрнова печатња у Земуну, из Београда и унутрашње Србије г. Велимир Валожкић у Београду. Предбројници из Босне, Херцеговине и Старе Србије предброје се у плаћеним писмима код управе вилајетске печатње у Сарајеву. Без новаца никакве се не уважавају наручбине.

О преустројењу вар. општинског закона у Граници.

Од М. Ивића.

(Наставак.)

Мање важни послови нека се закључењу општинског заступништва оставе, а оштећеној партаји пут жалбе отвори. Послови веће важности нека се на потврђење вишој власти поднашају, но без икаквог уплива магистрата, који је у тим пословима, као што смо пре рекли, само извршујући орган. У два параграфа могли би се сви послови означити, који у делокруг општине спадају, од којих би се у једном они навели, који даљем потврђењу неподлеже, у другом пак важнији послови, који се имају вишој власти на потврђење поднети. Тако би закон и краћи и много разговетнији био, па небисмо морали и о томе дебату дуготрајну водити, ко у једној или другој ствари [решавајући] говори ти има.

У колико су нам по садашњем закону руке везане може сваки најбоље из § 80. видети, где стоји, да општинско веће само у свези са магистратом може одбор наименовати, који ће рачуне преко општинског имања прегледати, као и из § 83 где се каже, да само на позив општинари састати се смеду, а не дозвољава, да општинари сами могу од градоначелника зактевати, да он општинаре на већање позове.

§ 92. наређује колико општинара присуствовати морају, да закључења буду законита. Према већ пре наведеном мислимо да особито у мање важнима пословима, и полак општинара довољни су, а само кад се послови од велике важности имају решавати, да бар две трећине општинара при закључењу буду.

Исто тако неможемо се ни са петим делом сложити. И ту су по-

слови наравног и пренешеног делокруга измешани, па из тог следи, да се право општинара неможе строго оделити од права магистратског, особито што се пренешеног делокруга тиче.

§ 95. општинског закона имао би се сасвим изоставити, јер овамо не спада, а само је приметити нужно да плату војним судцима неби требала из прихода вароши подмиривати, јер они општинску службу неврше. Варош доста чини ако за писарнице, окривљене и т. д. стан безплатежно даје.

§ 97. Дозвољава да за варошке управитеље и помоћнике пак и за магистратске саветнике официри могу изабрани бити. Будући сви свакоја неможемо знати, а потребита знања именованих чиновника у војну струку неспадају, већ се она само у вишим цивилним школама присвојити могу, то нам се сходно чини, да и та официрска повластица престане, или само на официре од управе и судце ограничи.

§ 98. Судимо да се општинском заступништву бар то право безуветно даје, да оно има наименовати мање служитеље варошке и бабице а о избору чиновника наше мњење већ смо на другом месту овог чланка изrekli.

Четврти део општинског закона тако је неуместно штилизиран, права општинског заступништва тако нејасно су назначена, да пуним правом можемо казати, да нико јасно знати неможе, шта општинско заступништво у наравном делокругу, дакле у општинским стварима самостално решити, шта магистрат, шта ли пак која виша власт потврдити мора, да закључење општинског заступништва дествујуће постане. Услед тога и догодило се је већ толико пута, да од закључења само она важност добију и кадшто се

изврше, која у сугласу са жељом магистрата стоје. Та сами предлози за избор чиновника нису онако поднешени, као што је то општинско заступништво закључило, него је и магистрат посебни предлог чинио, што се баш неможе сматрати као штовање општинске жеље. Ми ако желимо, да нам се општински послови по наш интерес врше, морамо сва законита сретства употребити, да се овај део општинског закона измени и општини веће право у расправљању њезиних послова уступи.

§ 103. дозвољава градоначелнику да може зауставити закључке варошког заступништва, ако му се види да не одговарају интересу вароши, с другим речима се ту назначује да градоначелник, који бог зна одкуде дође, боље може знати, што је у користи вароши, што ли не. Истина, он такви закључак мора поднети вишем потврђењу, а виша власт има решавати, хоће ли се извршити или не. Али код садашње организације наших управљајућих власти, неможемо се надати, да би виша власт против мњења магистрата општини за право дала. Ово би се морало тим пре из закона изоставити, што градоначелник и онако код стварања закључака суделује, па може мњење своје у ствари изјавити и о њему дебату провоцирати. С овим прописом отворена су широм врата упливу других људи, који у заседању општинском места немају

§ 104. имао би се изменити и наредити, да градоначелник ни у најпречијем случају без договора са варошким претставницима не сме заступништву припадајући предмет решити.

(Свршиће се.)

У име госпође супруге г. мајора Стефановића предата је прошња за гостиничко право за кућу под бр. 174. Решено је, да се молбеница препоручује вишој власти ради уважења.

Г. Венцел Бингас, тотор пуниле Толингера моли, да се изврши закључак општинског већа од године 1863. по ком се пунилаској маси има 80 ф. а. в. платити за амбар, шталу и шуну, које је сграде бивши возмајстор Толингер на општинском земљишту о свом трошку начинио. Одобрава се исплата те суме на основу општинског решења од 16. Априла 1863. године.

Подноша се рачун паробродског друштва за оправљање варошких шмркова у износу од 284 ф. 19 новч. Рачун се тај одобравајући издаје се налог да се исти исплати из општинске касе.

Бенералкоманда одобрила је општински предрачун за годину 1869. с том примедбом да се општинско веће има побринути за недостатак трошка од 2625 ф. 47½ новч. То се узима на знање и општина ће се за накнаду дефицита побринути, у колико то потребно буде.

Подноша се комисионски протокол и предрачун за калдрмисање улице између Колхуберове и Мозерове куће, од шта трошак 638 ф. 20 новч. износи. Решава се, да се, у колико то буду општинска сретства допустила, не само речена улица калдрмисе, него и такована змијна улица све до Ђоржа Прескарове куће.

Подноша се одговор овдашњег паробродског инспектора, по коме друштво не прима на се трошак за оправљање ћуприје преко шанца пред гостиницом „Венеције.“ Решава се, да се наследница Јована Мајера посретством њезиног тотора г. Најића позове, да ту ћуприју оданде укљони, која по варош није од потребе.

Путем земаљске власти достављен је допис управе грађанске болнице у Трету, која иште, да овдашња општина накнади трошкове порођаја за Марију П. и издржавање њене ванбрачне деце Алојзе и Марије. Закључи се: да варошко заступништво не признаје речену Марију П. за овдашњу с тога, што она није са оцем овамо дошла него с матером, која је још пре од мужа растављена била, у Герцу (Горици) живила, и за тамошње бављење од овдашње власти нити је тражила нити добила легитимацију. Општинско веће никако не може да признаје, да је општина дужна издржавати кочилици, коју је уста Марија рђавим владањем изродила и можда ће их још рађати. Зато моли, да се тај предмет војеном министарству на решење поднесе, и том приликом да се оскудно стање општине опише, и кад би се ипак против наде решило то, да речена Марија овамо припадешки, нек се она са децом допрати, где ће их својим радом моћи хранити.

Још беху ови лични предмети на дневном реду: Ђорђе М. Мајер, фарбарски каљач, тражи се за овдашњег. Решено је, да се прими, кад поднесе отпун од његове власти и прописану такву положку; но најпре треба, да се његова молба вишој власти поднесе, почем је он поданик стране државе. И Јосиф Ротер из Брестовца у Бачкој моли да буде примљен за овдашњег грађанина. Почем се пролепац за више годишњег бављења добро владао, решено је, да се прими. Тако исто су решене молбенице г.г. Рајмунда Гројса, приватног учитеља, и Мојсила и Јосифа Векслера из Вашкута у Бачкој.

— Давно се увиђала потреба код нас, да се виша училишта заведу. Радујемо се, се да ова нужда све то више осећа, и на том се својски ради, да се од постојеће реалке идуће године реална гимназија оснује. Овим ће варош наша много задобити, јер ће не само ученици, који гимназију учити желе,

и са стране код нас прилику имати, да уче вишим наукама, него ће се и великој местној нашој невољи доскочити, а та је да ћемо једаред доживити, да се у нашем месту интелејнција умложи. Дај Боже да се ово племенито предузеће оствари!

— Од нове године престало је наплаћивање за чишћење оцака путем приреза. Опште мњење било је томе противно, што је варошко заступништво уважило, те је одустало од лањског свог закључка, који је и онако само проба ради учињен. У интересу оцачара је, а и дужност њихова им то налаже, да ни под којим изговором редовно чишћење оцака не пропусте, и да јаве оне полицији, који или да заштеде трошак или из ког другог узрока не дају своје оцаке очистити. Јер ове недеље мал што није било с тога на два места пожара. Један се оцак запалио у једној кући близу нове цркве, други близу варошке куће. И једно је писмо без потписа нађено ово дана, у коме се газди велике пиваре прети, да ће му се подметнути ватра и пивару спалити, ако не отпусти свога цивара, који је крив, вели писац, што другими њихови послови рђаво пролазе Већ је наређено, да се писац изнуди.

(Задружно.) У прошли Понедеоник држала је немачка павачка задруга ванредну скупштину у своје стану ради избора претседника и измене неки места у уставу. За претседника је већином гласова изабран г. Франц Ферко а за подретседника г. др. Херцог, који се примише тог звања. Закључено је, да се како тај избор тако и неправљени устав поднесе власти на потврђење.

— Устав нашег пољоделског друштва поднесен земаљској власти на потврђење, повраћен је отуда натраг с налогом, да се нека маловажна одредења измену, на ново да се поднесе ради потврђења. Тајнику друштва г. М. Ивићу, који је и сам устав написао, поверено је да и ове измене предузме. Пре неко доба дошао је и скоро наименовани учитељ економије г. Кламент, те се надамо, да ће на просеће овај корисни завод у живот ступити моћи. Желили би живље сучешће уписивањем чланова пољоделског друштва, које се само тиме унапредити може. У томе треба боље да предњаче господи имаоци већих добара.

— Данас у Недељу после подне у два часа држаће се редовна главна скупштина чланова нашег читалишта.

— Из Београда нам пише наш дописник: Имам вам јавити радостан и весео глас, коме смо се сви обрадовали, и тај је глас да су Владимир Јовановић и Љубен Каравелов, који седам месеци ни криви ни дужни тавноваше у Пешти, на слободу као сасвим невини пуштени. Заиста се овде сваки томе гласу обрадовао, а и како неће, кад сваки зна, ко је Владимир и Каравелов. Ми смо се

за њих већ почели бојати били, а особито, кад оно „Застава“ пре неког времена донесе жалостан глас, да су Владимира у неку качару затворили. Лист „Србија“ пре кратког времена донела је изјаву Неготинаца о Владимиру, у којој између осталог и ово стоји: „Владимир је у последње време стајао тако рећи на крми свима оним идејама, које целокупна уједињена омладина -- оствараваше. Он је раме уз раме ишао са свима онима, који са животном снагом радише на установама јавних предавања . . . . Па према овим делима неможемо ладнокрвни бити, да лични непријатељи Владимирови, који су га у вртлог беде вргли, наслађују њихову пакосну и себичну страст; да они дакле триумфирају онда, кад ваљани патријота у туђинској тамници тамнује.“ Неки и неки постидиће се, што су мислили Владимира и Каравелова у зло бацити. Истина је победила, а прости денунцијанти нека се постиде свога гадног дела. — Пре неки дан постали су два подпуковника пуковницима и осам капетана мајорима. Пуковник Ђорђевић (Јоца Шваба) стављен је у стање мира. — Наши учитељи редовно држе своје зборове а тако исто и по унутрашњости. Још вам и то могу јавити, да се на све стране завађају недељне школе а тако исто читаонице. Ово је заиста леп знак пробуђене свести народне, јер ако нам ништа треба, то заиста најнужније нам је да нам маса народа што већма изображена буде, јер само тако моћиће се одржати слободне установе и код нашег народа. — Да вам још и ово јавим: наш брат Владан Ђорђевић, познати млади писац, проглашен је пре неког времена на свеучилишту бечким доктором медицине.

— Дивизиона команда ипак ће бити са седиштем у Варадину, и ако је преселење одложено за неко време. Досадашњи наш командујући ђенерал витез Шмерлинг у Темишвару, као и заступник му подмаршал витез Мертене постављени су у стање мира. За нашег земаљског команданта у Варадину наименован је подмаршал Јосиф Вебер, а за заступника му ђенерал барон Шнајдер, досадашњи командант града Варадина. Подмаршали барон Франца Филиповић и Родић премештени су онај у Еперјеш у Маџарској а овај у Сибињ.

— Суђење раскнезу Александру Карађорђевићу и његовом секретару

П. Трифковићу, а и Филипу Станковићу почеће 27. Јануара пред пештанским варошким судом и изгледу су, да ће суђење бити јавно.

— Бечки рајхерат опет се са-стао и држи редовне своје седнице. Пре неки дан предат му је од министарства на већање и закључење пројект закона о новоме данку од радње, који ће плаћати сваки, ма он био свој газда или туђ слуга.

— Нов данак наметнут на млинске производе (брашно) и на месо велико незадовољство изазвало је код народа у Италији, особито у средњим пределима, тако, да је дошло до сукоба са влашћу, те је и сама војска морала посредовати. Талијани у негдашњим малим државама нису се научили на велике дације, које поданици велике државе свуда плаћати морају.

— На богојављење отворен је сабор француски од самога цара, који је у својој престолној беседи споменуо напредак у земљи у сваком обзиру, особито што се војске и флоте тиче. Француска, вели, тако је сада војно спремна, да ће моћи озбиљно поступати, ако би који хтео мир да наруши. — О конференцији јављају новине да су посланици њихов посао свршили, и да су закључци телеграфичним путем од односних сила потврђени. Грчки посланик г. Раганви нехтеде да учествује у конференцији с тога, што нехтедоше му дати гласа при решавању, а портином посланику то дозволише. Што су на конференцији закључили, није још познато.

— По најновијим вестима цариградским, огласила је Персија Турској рат, и да је усљед тога турски посланик оставио већ Техеран, престолницу шаха персијског. Још одавно постоје диференције између обе те државе. И Персија је мухамеданска држава, тако званих шита, који Турке више него хришћане мрзе. — Аме-

рикански посланик у Цариграду јавио је порти, да ће велика република американска узети грчке поданике под своју заштиту, ако она при томе остаје, да их крене из Туреке. Иста држава уступила је Грчкој и четири велике оклопне лађе.

НАРОДНА ПРИВРЕДА.

Беч, 11. Јануара. (Телеграм.) Шеница у Бечу; банатске 86/87 фунт. по 4.60, 86/88 фунт. по 4.65; столно-београдске 88-фунт. по 4.65; тиске 87-фунт. по 4.60. Шеница у Бечу; словачке 86/87-фунт. по 4.75; мађарске 87/89-фунт. по 4.92½; маркфелдске (за готово) 89-фунт. по 5 фор. Раж у Бечу словачке 87/82-фунт. по 3.65. Јечам у Бечу: аустријског 70/71-фунт. по 3.05; сердерског 70/72-фунт. по 3.22. Мађарска зоб 45-фунт. по 1.96, 52-фунт. по 2.30. — Промета у шеници беше 35.000 мерова.

г Земун, 11. Јануара. У идућу Недељу држаће се редовна годишња главна скупштина акционара земунске штедионице, и за ту сврху издала је управа завода дневни ред предмета за већање, који је у данашњем листу нашем обнародован. У том реду не налазимо, да је предлог о устројству самопомоћне касе као посебан предмет наведен, и ако је велики одбор закључио, да се устав изради и главној скупштини решења ради поднесе.

Самопомоћна каса види нам се, да је од потребе по наше место, а у свези са штедионицом допринеће к томе, да се и делокруг ове још више развија. Можда, да се тај предлог налази међу оним предлозима, који говоре о измени неких параграфа у штедионичком уставу. На сваки начин добро би било, да се предлог о самопомоћној каси посебно наведе у дневном реду, како би акционари још унапред могли размишљати о њему.

Зима је строго наступила, и снег покрио је поља. Реке су пуне леда, и као што чујемо, стао је лед код Митровице још ономад. Температура мењала се целе недеље од 3 до 11 гради ладноће реомирових. Од Понедељника престала је свуда пло-

видба. Саобраштај наше вароши са Београдом сад је опет код Бурме.

М. Панчево, 7. Јануара. Ево саопштићу вам у неколико редака ток житне радње на нашој пијаци. Од неколико дана имамо усљед тога, што је хладно време наступило и путови се поболшали знатних довозна, што наиме о кукурузу важи. Цене у свима вретама добро се држе, само кукуруз је понустио, а сва је прилика, да ће још на ниже ићи, пошто га са свих страна јако на продају доносе.

Данас се плаћа: чисто жито 6. — до 6.50, наполица 4. — до 4.50, кукуруз 3.50—3.60, зоб 2.80—3. —, јечам 2.80 по мерову.

Сисак, 5. Јануара. (А. Г.) Кроз петнаест дана, до 3. о. м., не беше знатне промене на овдашњој пијаци. Све је остало као што је било при концу Децембра и. р. Празници обе вероисповеди, али још више непрестано празновање, које јужна жељезница обрту тиме намеће, што робу не прима, сметају местној трговини. А при том је допустило време, да се доносе велике количине робе, те такве противности чине, да су цене слабе.

Промет у шеници показује 46100 вагана, и то 4000 банатске 82-фунт. по 3.70, без цака и колод. 2000 бан. 83/4-фунт. по 3.85. 15100 бан. 84/5 по 4.10—20. 2000 бан. 84/6 по 4.30, без цака и колод. 13100 бан. 85/6 по 4.30—32—35. 2000 тиске 85-ф. по 4.35. 1100 тиске 86½/7-ф. по 4.74, без цака и колод. 1800 тиске 87/88 по 4.60. 5000 бечејске 86-ф. по 4.80, без цака и колод.

Имаоци тог су мњења, да ће се цене поправити усљед скакања курса.

За храну за хлеб нико и не пита. Само мањих је партија продато, и то ¾ жита банатска 80 фунташка по 3.05.

Босанској ражи решетајој 76-фунташкој цена је 2.30.

У цени кукурузу беше промене. С почетка тражена, постала је та роба са свим занемарена, и то усљед јаких довоза, који изаваше саме понуде и оборише цене. Обрт са кукурузом износио је 23200 вагана по овој цени: 1200 босанског решетањог 83-фунт. по 2.25. 2300 босанског решетањог 83/4-фунт. по 2.35. 1700 хрватског 84-фунт. по 2.25—28. 18000 банатског 83/4-фунт. по 2.30, 40, 42 до 45. Стара роба никако не пролази.

Јечма има доста но никако не пролази, само једна је партија од 7000 вагана продана по 2.30, и то 64/5-фунташки јечам ерпске робе.

За зоб се пита и продато је 7500 вагана босанске по 3.37—38—45; 500 хрватске по 3.35; 5600 банатске 44/7-фунт. по 1.80, ова на меров, оне на центу.

Седмични преглед курса на бечкој берзи.

	7.	8.	9.	10.	11.	12.
	Ј а н у а р а.					
Дукат цесарски	5.70	5.71	5.69	5.70½	5.71	5.71
Сребро	118.25	118.65	118.25	118.52	118.75	118.50
5% металици	60.70	60.65	61.10	60.75	61.—	—
Ови с кам. мај—новем	—	60.65	—	60.75	61.—	61.2½
5% народни зајам	65.50	65.40	66.—	65.80	65.90	66.20
Акције народне банке	688.—	658.—	680.—	678.—	676.—	678.—
„ кред. завода	253.50	252.—	257.30	256.10	256.60	260.—
Ловови 1860 године	93.60	93.50	93.60	93.20	93.50	93.70
Лондон	120.75	120.80	120.40	120.75	121.10	120.85

Пловидба местне лађе до 21. Јануара.

Из Земунa у Београд, у 8 сахата у јутру.
 Из Београда у Земун, у 8 и по сахата у јутру.
 Из Земунa у Београд и Панчево, у 9 сахата у јутру.
 Из Панчева у Београд и Земун, у 12 сахата у подне.
 Из Земунa у Београд, у 3 сахата после подне.
 Из Београда у Земун, у 3 и по сахата после подне.

ВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

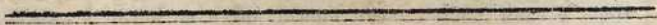
вити у ред бирача „кликом“ и чиј рад сви свес-
тно признају ове вароши одобравају. Јели та странка
заслужила тај комплимент од вас? Зар нисте и
ви сами тако рећи до јучер е том странком држа-
ли? Нека пресуди цело свесно грађанство наше
вароши, којој страни приличи надев „клика“ да
ли нама, који показасмо у толико прилика, да нам
је закон највиша воља, који своје мишљење само са
равленима бранимо, или онима, који за закон не-
маре кад им неиде у пољу њихову, и који своје
мишљење немогу другим бранити, доли неоважују оца

и матер онима, који нису њиховог мишља. Ја вас
само питам г. Мајор Перо, мислите ли, да ће те
код становништва ове вароши имати више пошто-
вања, ако будете називали наше свесно грађан-
ство „кликом“, а будете се мешали са онима, који
ово последње време све и сва употребљују да вас
у своје коло увуку, и за које сви знамо ко су и
на што смерају.

Ја вам г. Мајор Перо истину кажем, да ми је
жао што ме ви у вашој одбрани навасте „напа-
дечем“, јер то заиста нисам заслужио, и ви у њој

не само да намењте нападоште, већ и на огу стран-
ку, којој ја припадам и молим вас јавно, како од
своје стране, тако исто и од мојих једномишље-
ника, да пазите добро с ким ће те се мешати. Зар
ви невидите на што они иду, који се сада граде
вашим пријатељима, зар ви мислите да ће вам на
част служити онај телеграм у 3. бр. „Напредка.“
Сетите се само, које изнео „будисагског“ јунака
на вашар. Оволико ва сад од

дописница „Зем. Гласника.“

[Faint, mostly illegible text in the middle column, possibly bleed-through from the reverse side of the page.]

[Faint, mostly illegible text in the right column, possibly bleed-through from the reverse side of the page.]

випи у ред бирача „кликом“ и чиј рад сви свестни грађани ове вароши одобравају. Јели та странка заслужила тај комплимент од вас? Зар нисте и ви сами тако рећи до јучер с том странком држали? Нека пресуди цело свестно грађанство наше вароши, којој странки приличи надев „клик“ да ли нама, који показасмо у толико прилика, да нам је закон највиша воља, који своје мњење само са равновима бранимо, или онима, који за закон немар кад им неиде у ползу њихову, и који своје мњење немогу другим бранити, доли неовајући оца

и матер онима, који нису њиховог мњења. Ја вас само питам г. Мајор Перо, мислите ли, да ће те код становништва ове вароши имати више поштовања, ако будете називали наше свестно грађанство „кликом“, а будете се мешали са онима, који ово последње време све и сва употребљују да вас у своје коло увуку, и за које сви знамо ко су и на што смерају.

Ја вам г. Мајор Перо истину кажем, да ми је жао што ме ви у вашој одбрани извасте „нападцем“, јер то заиста писам заслужно, и ви у њој

не само да намене нападоште, већ и на ову странку, којој ја припадам и молим вас јавно, како од своје стране, тако исто и од мојих једномишљеника, да навите добро с ким ће те се мешати. Зар ви невидите на што они иду, који се сада граде вашим пријатељима, зар ви мислите да ће вам на част служити онај телеграм у 3. бр. „Напредка.“ Сегите се само, које извео „будисавског“ јунака на вапар. Оволико ва сад од

дописника „Зем. Гласника.“

www.dnlib.rs

и матер онима, који нису њиховог мњења. Ја вас само питам г. Мајор Перо, мислите ли, да ће те код становништва ове вароши имати више поштовања, ако будете називали наше свестно грађанство „кликом“, а будете се мешали са онима, који ово последње време све и сва употребљују да вас у своје коло увуку, и за које сви знамо ко су и на што смерају.

не само да намене нападоште, већ и на ову странку, којој ја припадам и молим вас јавно, како од своје стране, тако исто и од мојих једномишљеника, да навите добро с ким ће те се мешати. Зар ви невидите на што они иду, који се сада граде вашим пријатељима, зар ви мислите да ће вам на част служити онај телеграм у 3. бр. „Напредка.“ Сегите се само, које извео „будисавског“ јунака на вапар. Оволико ва сад од

и матер онима, који нису њиховог мњења. Ја вас само питам г. Мајор Перо, мислите ли, да ће те код становништва ове вароши имати више поштовања, ако будете називали наше свестно грађанство „кликом“, а будете се мешали са онима, који ово последње време све и сва употребљују да вас у своје коло увуку, и за које сви знамо ко су и на што смерају.

и матер онима, који нису њиховог мњења. Ја вас само питам г. Мајор Перо, мислите ли, да ће те код становништва ове вароши имати више поштовања, ако будете називали наше свестно грађанство „кликом“, а будете се мешали са онима, који ово последње време све и сва употребљују да вас у своје коло увуку, и за које сви знамо ко су и на што смерају.

и матер онима, који нису њиховог мњења. Ја вас само питам г. Мајор Перо, мислите ли, да ће те код становништва ове вароши имати више поштовања, ако будете називали наше свестно грађанство „кликом“, а будете се мешали са онима, који ово последње време све и сва употребљују да вас у своје коло увуку, и за које сви знамо ко су и на што смерају.

ВЕРЗИТЕТСКА

ВИБЛИОТЕКА

ОПШТА РУБРИКА.

Уредништво не одговара за чланке, који се печатају под овом рубриком.

Изјава.

Моји противници знајући добро, да код нашег свестног грађанства немогу мојој личности нашкодити, ако се са истином услуже, па зато употребљавају лаж и измишљотине да ме пред мојим суграђанима оклеветају. Тако они ово последње време по нашој вароши разносе глас, да сам ја црк. и шк. новаца узео у зајам и да на узети новац интересе већ од толико година неисплаћујем и тиме народ оштећујем. Ја овим тај о мени разнешен глас проглашујем за лажан, јер ја нити имам новаца из црквених нити школских фондова нити сам пак до данас икад имао, па наравно да и нисам могао остати ништа дужан. О овом могу сваког уверити како тутори тако исто и куратори школеких фондова. Мени се некако чини да је тај лажан глас измислио онај човек, који има како школских тако исто и општинских новаца, па не само да неплаћа на

њих интерес, него незна се ни шта ће са главницом бити, те да би сиroma са себе скинуо сумњу, измисли да сам ја, а не он онај, који има школских и општинских новаца у зајам и на њих интерес неплаћа.

У Земуну, 10. Јануара 1869.

А. Д. Јовановић.

Опомена.

Изјава овдашњег нашег суграђанина г. Стевана Јоксимовића даде нам повода упитати а и позвати наше досадашње заступнике црквене општине, едали је могуће да још до данас оштећених свето-николајевском храму 523 фор. 25 нов. а. вр. нису накнађени? и ако је тако, то их питамо зашто? и позивамо их да горе означену суму заједно са припадајућим интересом од више година за месец дана од данас рачунајући оштећеном храму накнаде, јер у противном случају нек знају наши г.г. скупштинари да ћемо судејским путем тражити да се ова сума накнади.

У Земуну, 10. Јан. 1869.

Више правосл. грађана земунских.

Dank.

Der Unterzeichnete kann nicht umhin, dem verehrten Publikum seinen tiefgefühlten Dank für den unerwartet zahlreichen Besuch desselben gelegentlich des Eröffnungsfestes von lezhin höflichst auszusprechen. Nicht minder dankt er für die ihm zu Theil gewordene Nachsicht wegen Nichtstattfindung des Concertes durch die Deutschbanater Musikkapelle, die infolge von Elementarereignissen am Herüberkommen verhindert ward. Auch bittet der Unterzeichnete um Entschuldigung, wenn ein oder der andere verehrte Gast bei dem unvorgeesehenen großen Andränge nicht so bedient werden konnte, wie es der Unterfertigte wünscht und stets beflissen sein wird.

Semlin, 24. Januar 1869.

Leopold Hasmann.

Американских кожа добити се може у већој партији и особито доброг квантитета, 18 до 22 фунте тежине, по најумеренијој цени у трговини

А. Д. Јовановића
у Земуну.

Чаролијска претстава

у гостионици код „Лава“ биће данас у Недељу у 7 часова, велике цедуље јављају за остало.

Благути Болежић.

Позив на бал.

У пиварској гостионици г. Габерчека пред безанијском капијом држаће се у Среду 15. Јануара

ГРАЂАНСКИ БАЛ,

на који учтиво потписани позива, који се побринуо за добра јела, пића и послугу. Ако би рђаво време било, то је наређено, да се за г.г. госте од безанијске капије пут очисти. Почетак бала у 7 часова. Улазак стоји 50 новчића.

Антон Шпорер, угоститељ.

Ball-Anzeige.

Der Unterzeichnete gibt sich die Ehre höflichst anzuzeigen, daß Mittwoch den 27. Jänner 1869 in den oben genannten Gasthaus-Localitäten ein

Bürger-Ball

abgehalten werden wird, wozu man die höfliche Einladung macht. Für gute Speisen und Getränke, so wie für aufmerksame Bedienung sorgt der achtungsvoll Gefertigte. Falls ungunstige Witterung eintreten sollte, wird für die Fußgängerpassage gesorgt sein.

Anfang 7 Uhr. Entree 50 Kreuzer.

Anton Sporrer, Gastgeber.

ЗЕМУНСКА ШТЕДИОНИЦА.

Пословни ред за редовну главну скупштину акционара Земунске Штедионице, која ће бити 19. Јануара 1869:

1. Претседник отвара скупштиницу.
2. Извешће управитеља о радњи завода у прошлој 1868. год.
3. Извешће ревизионог одбора о раду и о рачунима.
4. Предлог шта да се ради са приходом године 1868.
5. Извешће управитеља о деловању великог одбора.
6. Одобрење што је попуштен интерес код залога злата и сребра. По § 42. тачка г.
7. Предлог ради измене устава.
8. Већање о томе, како да се плодно употреби новац кад га одвише има.
9. Бирање одборника, који ће израдити пословни ред.
10. Бирање рачунске ревизионе комисије за годину 1869.
11. Бирање чланова за вел. одбор.

Управа.

Geschäfts-Ordnung für die am 31. Jänner 1869 abzuhaltende erste ordentliche General-Versammlung der Herren Aktionäre der Semliner Sparkasse:

1. Eröffnung durch den Präses.
2. Bericht des Direktors über die Geschäftsbewahrung für das Jahr 1868.
3. Bericht der Revisions-Commission über die Geschäftsführung und Rechnungslegung.
4. Antrag bezüglich der Verwendung des Erträgnisses im Jahre 1868.
5. Bericht des Direktors über die Wirksamkeit des Ausschusses.
6. Genehmigung der bewirkten Herabsetzung des Zinsfußes bei Vorschüssen auf Gold und Silber § 42. lit d.
7. Antrag zur Statutenänderung.
8. Berathung über die fruchtbare Anlegung von überschüssigen Geldern.
9. Ernennung des Committee zur Ausarbeitung der Geschäfts-Ordnung.
10. Wahl der Rechnungs-Revision für 1869.
11. Wahl des großen Ausschusses.

Die Direktion.

Руна на рукаву.

(По Човеку)

Одлазак.

Кад уђе у своју собу, затвори за собом врата и баца се на постељу. Грозница га је целу ноћ трела. Тек што је свануло кола су већ пред кућом стајала, а сељаци поврве, опколе кола и кућу, да свог добротвора још једном виде и благослове. Јер Миливоја је за кратко време свака породица у селу заволела. Он беше свима пријатељ и сваком је добра чинио. Он је у потаји више добра починио, него што би ко и помислио. Сад се тек свуда говорило како је болне лечио, наге одевао, гладне ранио, сиротињи дугове изплаћивао. Сваки је родитељ мислио да је Миливој њему само добра чинио, и само њега љубио; јер штогод је коме чинио увек га опомињаше да ником о томе не говори; али сад сви ожалашћени, што им одлази, исповеде један другом сва добра, што је коме учинио.

Кад Миливој у собу уђе да још последњи пут доручкује, застане надзорника и Милевину матер где плачу. Доручак се донесе а Миливој гледаше свакојако да их умири. Сад кад је за пут све спремно било, он први устане од стола, обоје претисне на груди, препоручи се и оде. Он ни толико снаге у себи имао није, да за Милеву бар штогод запита. Ал сад — кад се с овима растајаше, ухвати госпођу Божићку за руку и невесело јој рекне: „Кажите Милеви моје поздравље. Реците јој да сам је страшно љубио — и да ћу је довека и на оном свету исто тако љубити.“

Кад је из куће изашао — водећи надзорника и госпођу Божићку испод руке, на целом народу беше туга извајана и све је око њега плакало. Миливој је врло тронут био; он хтеде своја осећања утишати, у кола скочити, и одједаред одлетити одавде. Али у тим мислима, прене се на један врисак, који би га задржао да је кроз рајска врата проћи хтео. Он се окрене а Милева у јутарњем оделу, бледа с исплаканим очима и неисказаном тугом стајаше пред њим вичући га по имену. Али видећи силан свет, који овде скупљен беше, намах се тргне; али јој се одма затим учини као да је сав свет празан, као да никог више на њему нема. За тим пође Миливоју и раширеним рукама га грчевито загрли, притиште му један ватрен пољубо на усне па

повиче: „Бог вас чувао! Опростите, ја умирем!“ — Затим се отргне и отрчи у кућу.

Миливоја као без душе попну на кола. Кочијаш је лагано терао кроз ојађени народ. Миливој им од љубави и туге пружаше раширене руке као да их све на срце пригрлити хтеде — а затим хитно зазврташе кола и за час не стану из села.

Посета код г. Ковачића.

„Па шта то све би?“ мишљаше Миливој, кад се мало умирио. „Шта је то са мном било? Сама опсена! — Па цео век човечији ништа није до опсена! — Најнежнији и најдубљи осећаји душе данас су ми непрекидани — и то ме живота може стати. Па шта би и то све било? — Опсена! Милева ме љуби. — Шта, љуби! — та ћу овај бол уништити, упропастити може као и мене. Па шта би из тог изићи могло? — Да ми, смо се касно разумели, али да смо се опет мало пре разумели било би прехитрено. О рајска душо, ти сада ништа не желиш до смрти, јер само ће те она утишати, и болове ублажити. Ох, да ме света дужност не везује, волио би стопут умрети него да се сама богиња у мене заљубила и заволела ме. Сада за ме под овим небом нигде мира, станка ни срце нема. Та овде на земљи најдивнија срећа и најнакоснија бес две су најискреније сестре. Но зашто грешим? Бог је непостижим. Та још ми се овај сан испунио није, па зашто већ да очајавам? — Ја само моју дужност испуњавам. Ево, ја цео свет, пријатељство, љубав, Милеву и сам себе жртвујем једино дужности ради, коју извршити морам. — Тако Бог хоће. — Он све најбоље уређује а ја само ђутати морам. Ох, та он ми је отац!“

Тако Миливој сам себи говорише. Али одједаред се охрабри, и смејао се својој судби: „Ти си море сам крив што толико патиш!“ говораше у себи. „Јер сад би без по бриге у источну Инђију путовати могао, да Милеву заволио ниси. А што је сад тако љубиш, то ништа друго није до страст. Да је тај мој поочим, зацело би ми рекао: Виш сине, ти имаш страшну рупу на рукаву. Али све, све само сирота Милева да се не мући!“

Пред вече стигне у варош. Таки оде банкеру Ковачићу. Овај упрепасти кад га виде, али се опет обрадује што га већ код себе види:

„Ево ја вам сам на ваше писмо одговор доносим.“

„Дакле шта сте закључили?“ упита банкер.

„Да идем у источну Инђију. Ја сам моме поочиму много дужан. Зато би највеће страшило на свету био, кад би га тако стара и нејака у тој несрећи гледао. Та побеснети морао, кад би знао, да ме та часна и поштена старина, ширећи своје слабе руке узалуд у помоћ призива.“

„То је лепо, то је поштено, љубазни Миливоје, али опет помислите шта чините. Пут у источну Инђију није шетња. Ко вам може добар стајати да ли ћете и каде ћете тамо стигнути. Питање је да ли ћете одма лађу наћи? Та ви се разболети и пропасти можете. А догађа се да се лађа и утопити може.“

„То је све могуће. Али бар би своју дужност извршио, а за даље би се провиђење постарало и све онако уредило као што ваља.“

„И то је лепо. Али ако би добри Марић — јер он је већ стар — пре умро, него што би ви до Калкуте стигли? На што би онда тај узалудан пут био? О тим би сво ваље имање жртвовали, а прекинули би и ваш тако красан посао, ког сте започели.“

„Мој посао не да се никад прекинути; јер сав тај посао ја својом дужности називам, којој ево сад на еусрет корачам. Па ако се баш као просијак повратим, опет ћу себе знати заранити. Ја сам још млад, зато ме се прођите. Сад вас само још за меницу молим, с којом ћу у Лондону моју готовину подићи моћи. Зато сам к Вама и дошао. Ако што господару Марићу послати желите, с тим боље. А ја ћу вам сам за то дужник остати, па кад се вратим удвојеним интересом ћу вам поштено исплатити. Ма после као роб радити и мучити се знао.“

„Ви врло племенито мислите. Но хајдете да сад мало ладнокрвније про-разговоримо. Господар Марић би па сваки начин волио да му се новац пошаље, него да ви тамо идете и процес му истерате. Узима ли новаца, биће са свим задовољан и лако ће средства паћи себи у свему помоћи, па ви ћете му онда сасвим излишни бити. Зато сад само реците, колико ћете да му од мојих новаца пошаљем? и ја ћу му сместа послати. Данашњим даном Миливоје лакше је једној меници него човеку у Енглеску отићи. То сад врло тешко би ва. Зато ме послушајте и примајте мој савет.“

Никако г. банкеру, то никако учинити не могу. Ја сам сад мом поочиму нужнији него и ваш и мој новац што би му био. Он је стар и немоћан, зато му је син саде од велике користи, који ће га неговати, чувати и од свачег бранити. О у таком је стању од веће користи један пријатељ, него сво цареву благо; пријатнија је једно речца утехе, него послуга хиљаду послужитеља. Зато не трошимо више речи у лудо. Ја одлазим сутра у Регенбург, да г. Иванићу рачун предам, да ме одпусти и да му благодарим. Он је поштен човек и надам се да ми не ће стајати на путу. Ако сте мени и Марићу пријатељ, то вас молим да не препоручите господину; јер сам већ видео, да ваша реч код њега много вреди.“

Ковачић га је само ћутећи гледао. Миливој стајаше одважно пред њим и штогод је говорио, све му је из срца ишло. Сам господин Ковачић изгледаше, као да је у тај пар од такве љубави и благодарности према оцу нешто тронут био; — али ипак покуша, да би га новим узроцима и покушајима од његове намере одвратио.“

„То је све бадава,“ повиче Миливој. „Беше само један узрок, који мах што ме не остави од намере. Ја сам љубио једно смерно девојче — ви Милеву познајете. — При растанку тек опазио сам да ме и она љуби. Али опет — дужност превазилази сваку срећу. Дакле г. банкеру ја би молио менице.“

Ковачић плакаше док је Миливој говорио: „Ходите да вас пригрлим!“ рече старица и пољуби га. „Заиста Ви сте један ваљан младић. Верујте да завидим господару Марићу, да таковог сина и пријатеља имаде. О како мало оцева имаде, који су тако сретни, као он што је. Ви ћете дакле жељене менице добити, а да не би неприлике или препреке какве код г. Иванића имали, ја ћу вас сам у Регенбург одпратити.“

Миливој се на ове речи врло изненади. „Опет имаде,“ мишљаше у себи, „у сваком човеку искра божанства, која никад сасвим нестати не може, па био он стар, небрига, или макар му срце од самог камена било. Та она долази с оним духом, који је први у човека задахнут. Прачовечанство се непрестано још узвишује с победимом славом у кругу самртности људске, а садање трговачком строгању угњетено, у занатлијском праху окаљано, од теологични и педагогични система страчено, а политиком и ратом загуше-

но чами и труне. О само прачовечанство, божанственим се назвати може. Како је то лепо човек бити.“

Миливој заборави сасвим на оно мудро писмо и лукаво световање банкерова, све му сад опрости, па га пригрли себи да би у нему већу племенитост побудио, коју у обичном животу зато романтичном називамо, што узвишеност душе, којој се ми веома чудимо, само у појезији умотана лежи.

Посета у Регенбургу.

Што је Миливој нестрпељивије очекивао да путује, то је банкер све душе оклевао, док осам дана не прође, јер говораше овај, и ја ни помислити нисам могао да ћу вас пратити, а сад ево морам. Моји послови су врло огромни и мене без штете не може проћи што ћу их недељу две дана туђим рукама предати. А и ви тиме ништа изгубити не ћете, ја вам зато добар стојим. Ја сам господину Иванићу писао, од куда ће се већ надати моћи да ћемо доћи, зато он оданде никуд отпутовати не ће, јер нас очекује.“

„Али сваки час, ког овде проведемо,“ уздисаше Миливој, и тамо преко окејана колику нужду и патњу увеличава оног сиротог усамљеног старине.“

Једва једаред дође да се путује. Поштанска кола беху најмљена и већ поседоше у њи. Али стари господин Ковачић, који врло осетљив и комотан беше, не хтеде ноћу путовати, но да се најпре одмори. Миливој страшно немиран и нестрпељив постане. Па док је Ковачић спавао, он да би му бол мало одумануо, писаше свој дневник и то о Милеву, сав њен говор, које јој послати науми, пре него што прекорачи преко границе Европе.

Ево их већ и у Регенбургу. — Целог првог дана не даде се г. Иванић видети. Миливој одмах на зло слутити стане; јер он ни посумњао није, да се Иванић и банкер нису већ потајно састали и разговарали; те тако само њега да завајају. Али он зато стално науми, ако му господин Иванић његовом путовању што на путу буде, да одмах још ноћас, без ичијег знања отпутује.

Али г. Иванић се показа и врло их лепо предусретне. Поздравивши се Миливој смерно с њиме, каже му живо и одважно узрок, чега ради је дошао, и разјасни му потребу зашто је намеран путовати. Затим му преда рачун и све укратко опише

му, шта је за ово време у Липовцу урадио.

Иванић му на то рекне: „Чега се год латисте, то сте све извршили, као што сам и очекивати могао; само ону једну приметбу о госпођи Божићки сте пренебрегли. Видите, она је сад само ради вас несретна.“

„Миливој на ово као рак поцрвени: „Ради мене?“

„Баш прекјуче добијем писмо од ње, у ком ми јавља, како сте целом селу сва утеха и радост били, и како сви горко осећају вашу несрећу. У истом селу живи и неко девојче по имену Милева, ћерка госпође Божићке, од које се читаво чудо учини, како ви одосте, изгледа већ као самртник, који сваки час изгледа да издане.“

(Свршиће се.)

Мисли о „мислима г. Ореља“ о избору за црквену општину.

(Свршетак.)

Расправа о изборима за црквену општину доиста је узбудила осећања наших православних грађана и дође до тога, да су се и политичне власти у ту ствар умешале и даљи рад изборне комисије зауставиле, док војно министарство решење не изда. Овом се је врло лако избећи могло, да нису страсти код појединих лица мах преотеле, и да се још с почетка само на то ишло, како да црква и школа до самосталног и према задаћи способног заступништва дођу.

Али на жалост морамо признати, да и ту, као и код других прилика стара изрека римског песника важност има: „Pecatur intra muros et extra,“ то јест и једна и друга странка погрешила је, а ствар сама кроз то пати. Једна погреша, што се је строго речу закона држала, а друга, што је решење православне црквене општине појединим особама, а не сваћању закона преписивала, пак место да законита сретства употреби, она против самосталности, царском вољом обезбеђене пође, те је лека код политичке власти тражила. Овде изузимамо нарочито оне сплеткаре, који ову згодну прилику употребише да себичне своје намере произведу, пак страст појединих суграђана до тог степена пробудише, да смо се за мир и поредак у вароши бојали. О овима нећемо ништа да говоримо, јер се тврдо надамо, да код свестног грађанства успети не могу и да ће ово једанпут уви-

дети, који је пријатељ народа, коли не.

Ми овде само о онима говоримо, који из добре намере поступак црквене општине не одобравају, али га ипак особном упливу приписују, а не кривом свађању закона. Ово је ипак неповољан појав у нашем јавном животу, и показује наше незрело стање, а и велику штету нам доприноси, јер је то добродошло сретство за себичњаке и њихове опаке намере. Ми морамо се трудити да искоренимо рђав обичај и једном научимо, да делимо увек мњења од особе, и да само оно усвојимо кроз шта се општа ствар повољно унапредити може. Борба мњења је од велике користи, јер само кроз борбу бистре се мњења, дух се развија и напредак људски се постижава.

У православно црквеној расправи чланак г. Ореља први је појав објективног посматрања, пак зато само његовом чланку ово неколико речи посвећујемо не толико, што се с њиме у гдекојој точки неби слагали, већ из тог узрока, што нам се његови разлози неуместни чине, пак би могли, ако би без критике остали, неповољне последице имати.

Г. Орељ не слаже се са решењем општинским, усљед кога сви они право бирања немају, који досад никакву поповину плаћали нису. Да ово решење побије, г. Орељ позива се на логику и на општи грађански закон.

Што се логике тиче, то сам и ја пријатељ њезин, али у овој ствари само у толико, у колико нас она учи, како треба из једног законитог прописа садржај тог прописа испитати, јер нема сумње да законодавац у својима прописима законе логике упражњава, али која права појединима грађинима принадлеже, на то питање изван позитивног закона у логици одговор тражити није уместно, пак се неможе ни уважити.

Г. Орељ пита даље, да ли закон који тек ове године у живот ступа, на права и дужности прошлог времена односити се може? Ово питање нема места, већ мора се питати, којима особама закон право какво, овде дакле право бирања, подељује. На то питање одговорићемо при свршетку овога чланка.

Да би на криво стављено питање одговор добио и који се са решењем општине неслаже, позива се г. Орељ на општи грађански закон, који прописује, да закони немају

уплива на прошлост. Чини нам се, да је г. Орељ § 1. истог закона превидио, који изриком каже, да се тај закон само на приватна права и дужности грађана протеже. Из тог закона дакле јавна права тумачити невиди нам се да је уместно. Али ако и неузмемо обзир на § 1. и ако допустимо, да основи овог закона могу бити меродавни и код тумачења других закона, то морамо уважити и § 6., који налаже, да се несме једном закону друга мисао подметнути, већ која из његових у свези стојећих речи и из праве намере законодавца проистиче. Ми дакле морамо најпре у закону о уређењу прав. цркв. општина решење тражити па да право решење постигнемо, граматикално и логично закон тумачити.

А шта нам каже § 13. тог закона, на којем црквена општина своје решење оснива? Ништа друго већ да само мушки житељи, који су 24 године стари, који на издржавање цркве и школе прирез плаћају и за прошасту годину тај прирез платили јесу, бирачи бити могу. По граматикалној интерпретацији дакле би решење општине са свим оправдано било и неби се дало оборити никаквим другим законом, нити са сродним, нити са несродним, па ни са мњењем г. Ореља, да на темељу § 1411. општег гр. закона права и дужности у један час се рађају и престају; јер на ово последње могло би се приметити, да у онај пар, кад који од оних, који досад нису плаћали, свој глас даде, тако и прирез платити мора. То пак нестоји; јер засад још се извесно и незна, хоће ли и колико ће који да плати, дакле ту о дужности ни говора нема. Овде морамо напоменути, да је то врло погибелан принцип, кад би се наредба овог параграфа и на јавна права и дужности односила.

Будући да оваким разлагањем неда се решење општине оборити, то они који га нападају, морали су се за друго оружје побринути, како би своје право задобили *и самосталношћу општине поштедили*. А то је било могуће.

Горе рекосмо да при испитивању закона мора се обзир узети и на намеру законодавца. Кад по пропису логике § 13. у претрес узмемо, пак запитамо, коју је намеру законодавац имао кад је овај параграф ставио, онда морамо признати, да му је намера била та, да се осим жена и они од ушлицаја на рас-

прављање црквених и школских предмета искључе, који њихову дужност прима цркви и школи испунили нису. Ова намера је чисто изражена једном речи и то са речи „уредно.“ Од узимање права ту је као казна постављена, зато се по нашем мњењу на оне протећи неможе, који на плаћање приреза ни позвани били нису.

Ми се као што смо то више пута казали, са решењем општине неслажемо зато, што су и ти, који на плаћање досад нису позвани били искључени, дочим они, који позвани својој дужности неодговорно право бирања по закону немају. У толико само закон се по себи и на прошлост протеже, покрај свега, што је то неправдо јер прошасте године није нико знао да ће се са плаћањем тог приреза у будуће тако важно право спојити. Али општина је и ту строгост закона поправити желела, што је све он позвала, да дужности својој одговоре како би се могли накнадно у попис ставити. Тим је она довољно показала да није на то ишла, да се многи суграђани права лише, а најмање да се сиротиња искључи, као што се јој пребацивало. Шта више, ми смо уверени, да би општина, или ако не ова, а оно конзисториум онима право бирања доудила, који досад на плаћање позвани били нису, да су они у том смислу своје право бранили, место што су нападањем на особе народ раздраживали и политичке власти умешали. То нас на то наводи, да некима обрана својих права није једина намера била. —

Ово наше мњење досад писмо на видик изнели, што нисмо на то били позвани и што нисмо хтели, да се избору запреке стављају. Сад пак, кад је и онако изборни рад заустављен, казали смо наше мњење, да се ствар разбистри, уједно да оправдамо поступак општине, на коју се толико наваљује.

За право своје борити се, јесте сваког појединог најсветија дужност али борити се морамо без страсти и законитим путем.

Чланак г. Ореља дао нам је пак повољну прилику да ово изречемо и да оно назначимо, што је кривог у њему и то зато, јер видимо, да се из њега свакојаке последице извлаче, које се по закону оправдати недају.

И.